

«Кучерява і вродлива...» (1893)

Глібов Леонід Іванович

Кучерява і вродлива,
Як голубка тая сива,
Іще змалку Дружка люба
Полюбила дуже Чуба.
Чи у полі, чи в дорозі,
Чи в теплі, чи на морозі —
Всюди, всюди Дружка люба
Нерозлучно біля Чуба;
У господі — на кілочку,
В церкві жде його в куточку;
Світові звичаї знає.
Кого встріне — привітає;
Перед ворогом гордує —
Мов не бачить, мов не чує,
У бояри просять Чуба —
З ним гуляє Дружка люба;
На весіллі привітають,
Гарну квітку їй чіпляють.
А нехай Чуб пошуткує
І без неї помандрує —
Всі сміятимуться з нього:
«Он дожився Чуб до чого!
Мабуть, дуросців набрався,
Що і Дружки відцурався
І, як дурень той, манячить!»
Бо миряни звикли бачить,
Що буває Дружка люба
Всюди, всюди біля Чуба.
От вам загадка новенька,—
Нашептала Муза-ненька;
Розгадаєте — зрадію,
Цілуватиму надію,
Що на мене щастя гляне
І маленькі галичани
Самотужки, потихеньку
Візьмуть Дружечку новеньку
І в мою господу тиху
Привезуть мені на втіху:
Нехай буде молоденька,
Бо моя уже старенька.

Хто ж така Дружка люба,
Що кохає дуже Чуба?

Знайте,— ніде правди діти,—
То *смушева шапка*, діти.

[1893]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/kucheriava_i_vrodlyva